



מַעֲרָה תִּצָּא אֵשׁ חֲזָקָה לְשַׁרְף אֶת  
הָעוֹלָם. וּמֵאוֹתָהּ מַעֲרָה יִגְדֵּל עוֹף  
(ענף) אֶחָד גָּדוֹל עֲלִיּוֹן שִׁישְׁלֹט בְּכָל  
הָעוֹלָם, וְלוֹ תִּנְתֵּן הַמַּלְכוּת.  
וּקְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים יִתְפַּנְּסוּ אֵלָיו,  
וְאִז יִתְגַּלֶּה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּכָל  
הָעוֹלָם, וְלוֹ תִּנְתֵּן הַמַּלְכוּת.

וּבְנֵי הָעוֹלָם, בְּשַׁעֲרֵי שִׁיתְגַּלֶּה,  
יְהִיו נִמְצָאִים בְּצַרָּה אַחַר צַרָּה,  
וְשׁוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל יִתְגַּבְּרוּ, אִז  
יִתְעוֹרֵר רוּחַ הַמְּשִׁיחַ עֲלֵיהֶם  
וְיִכְרִית לְאָדָם הַרְשָׁעָה, וְכָל אֶרֶץ  
שְׁעִיר יִשְׂרָאֵל בְּאֵשׁ. אִז כְּתוּב,  
וְיִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה חֵיל. זֶהוּ שְׁכַתוּב,  
וְהָיָה אָדָם יִרְשָׁה וְהָיָה יִרְשָׁה  
שְׁעִיר אֵיבֵיו. אוֹיְבָיו שֶׁל יִשְׂרָאֵל.  
וְאִז - וְיִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה חֵיל. וּבִזְמַן  
הַהוּא יָקִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
לְמַתִּים שֶׁל עֲמוֹ וְיִשְׁתַּפַּח מֵהֶם  
הַמָּוֶת. זֶה שְׁכַתוּב (תהלים קיח) יִמֵּן  
ה' עֲשֵׂה חֵיל. לֹא אָמוּת כִּי אֲחִיָּה.  
וְכַתוּב (עובדיה א) וְעָלוּ מוֹשְׁעִים  
וְגו'. וְאִז (זכריה יד) וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ.  
אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, מֵהוּ שְׁכַתוּב (ישעיה  
נה) כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ וְגו'. אֵלֹא  
כַּאֲשֶׁר יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגָּלוּת,  
שְׁכִינָה יוֹצֵאת עִמָּהֶם וְעִמָּה יִצְאוּ.  
זֶהוּ שְׁכַתוּב כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ.  
שְׁשׁוֹן - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.  
רַבִּי יִצְחָק אָמַר - זֶה צְדִיק. זֶהוּ  
שְׁכַתוּב (שם נא) שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה  
יִמְצָא בָּהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, צְדִיק נִקְרָא  
שְׁשׁוֹן, וּמִיּוֹם שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נִפְלָה  
בְּגָלוֹת, נִמְנָעוּ בְּרֻכּוֹת מִלְּרֹדֵת  
לְעוֹלָם מִזֶּה הַצְּדִיק. בְּזִמַּן הַהוּא  
מֵה כְּתוּב? (ישעיה יב) וּשְׂאֲבַתְּם מִים  
בְּשְׁשׁוֹן, זֶה צְדִיק. מִמַּעַיְנֵי הַיְּשׁוּעָה  
- אֵלֹו אַבְבָּא וְאַמָּא. דְּבַר אַחַר, אֵלֹו  
נְצִ"חַ וְהו"ד, וְהַפֵּל מִמְּקוֹרוֹת  
עֲמֻקִּים הַנוֹכְעִים. וְאִז, (שם) וְאַמְרַתְּ  
בַּיּוֹם הַהוּא אוֹדֶךָ ה' וְגו', צִהְלֵי וְרַנֵּי  
יּוֹשְׁבֵי צִיּוֹן וְגו'. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם  
אָמֵן וְאָמֵן. יִמְלֹךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן  
וְאָמֵן.

תְּקִיפָא לְאוּקְדָא עֲלֵמָא. וּמַהֲהִיא מַעֲרַתָּא יִסְגִּי  
חַד עוֹפָא (כ"א ענפא), רַבְרַבָּא עֲלָאָה, דִּישְׁלוּט  
בְּכָל עֲלֵמָא, וְלִיָּה אֲתִיָּהִיב מַלְכוּתָא. וְקְדִישֵׁי  
עֲלִיוֹנִין יִתְפַּנְּשוּן גְּבִיָּה. וְקְדִין יִתְגַּלֵּי מִלְּפָא  
מְשִׁיחָא בְּכָל עֲלֵמָא, וְלִיָּה אֲתִיָּהִיב מַלְכוּתָא.  
וּבְנֵי עֲלֵמָא בְּשַׁעֲרֵי דִּיתְגַּלֵּי, יְהוֹן מְשַׁתְּפַחִין  
בְּעֻקְתָּא בְּתַר עֻקְתָּא. וְשׁוֹנְאֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל  
יִתְגַּבְּרוּן, כְּדִין יִתְעַר רוּחָא דְּמְשִׁיחָא עֲלֵיהוּ,  
וְיִשְׁיָצִי לְאָדָם חַיִּיבָא, וְכָל אֶרְעָא דְּשְׁעִיר  
יּוֹקִיד בְּנוֹרָא. כְּדִין כְּתִיב, וְיִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה חֵיל.  
הָדָא הוּא דְּכְתִיב, וְהָיָה אָדָם יִרְשָׁה וְהָיָה  
יִרְשָׁה שְׁעִיר אֵיבֵיו. אוֹיְבָיו דִּישְׂרָאֵל. וְכְדִין  
וְיִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה חֵיל. וּבְהַהוּא זְמַנָּא, יָקִים קְדָשָׁא  
בְּרִיךְ הוּא לְמַתִּיא דְּעַמִּיָּה, וְיִתְנַשֵּׁי מִנְהוֹן  
מִיָּתָה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים קיח) יִמֵּין יְיָ עֲשֵׂה  
חֵיל. לֹא אָמוּת כִּי אֲחִיָּה. וְכְתִיב (עובדיה א) וְעָלוּ  
מוֹשְׁעִים וְגו'. וְכְדִין (זכריה יד) וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ.

אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, מָאִי דְּכְתִיב, (ישעיה נה) כִּי בְשִׁמְחָה  
תִּצְאוּ וְגו'. אֵלֹא כַּד יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן  
גָּלוּתָא, שְׁכִינְתָּא נִפְקָא עִמָּהוֹן, וְעִמָּה יִפְקוּן.  
הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה נא) כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ.  
שְׁשׁוֹן דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר  
דָּא צְדִיק. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה נה) שְׁשׁוֹן  
וְשִׁמְחָה יִמְצָא בָּהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, צְדִיק שְׁשׁוֹן אֶקְרִי. וּמִן  
יּוֹמָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נִפְלַת בְּגָלוּתָא.  
אֲתִמְנָעוּ בְּרַפְּן מִלְּנַחְתָּא לְעֵלְמָא מַהֲאֵי צְדִיק.  
כִּי הוּא זְמַנָּא מַה כְּתִיב, (ישעיה יב) וּשְׂאֲבַתְּם מִים  
בְּשְׁשׁוֹן, דָּא צְדִיק. מִמַּעַיְנֵי הַיְּשׁוּעָה, אֵלִין  
אַבְבָּא וְאַמָּא. דְּבַר אַחַר, אֵלִין נְצִ"חַ וְהו"ד.  
וְכֹלְא מִמְּבוּעֵי נְבִיעִין עֲמִיקָן. כְּדִין (ישעיה יב)  
וְאַמְרַתְּ בַּיּוֹם הַהוּא אוֹדֶךָ יְיָ וְגו', (ישעיה יב)  
צִהְלֵי וְרַנֵּי יִשְׁבֵּת צִיּוֹן וְגו'. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם  
אָמֵן וְאָמֵן. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.



פְּרַשַׁת פְּנִיחָם

וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, פְּנִיחָם בֶּן אֶלְעָזָר  
וְגו', (במדבר כה) רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר,  
(משלי א) שָׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אָבִיךָ וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת  
אִמְךָ. שָׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אָבִיךָ, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא. וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל.  
מָאי מוֹסֵר אָבִיךָ, מוֹסֵר, דָּא אוֹרֵייתָא, דְּאִית  
בָּהּ פְּמָה תּוֹכְחִין, פְּמָה עוֹנְשִׁין. פְּמָה דְּאִתָּ  
אָמַר, (משלי ג) מוֹסֵר יי בְּנֵי אֵל תִּמְאָס וְאֵל תִּקְוֶץ  
בְּתוֹכְחָתוֹ.

וּבְגִין דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא בְּהָאי  
עֲלָמָא, זְכִי דִּיפְתַחוּן לִיה פְּמָה תְּרַעִין  
לְהוּא עֲלָמָא, פְּמָה נְהוּרִין. בְּשַׁעֲתָא דִּינְפּוּק  
מֵהָאי עֲלָמָא, הִיא אֶקְדִּימַת קַמִּיה, וְאִזְלָא לְכָל  
נְטוּרֵי תְּרַעִין, מְכַרְזַת וְאוּמְרַת, (ישעיה כו) פֶּתַחוּ  
שְׁעָרִים וַיִּבֹא גוֹי צַדִּיק. אֲתַקִּינוּ כְּרִסְיִין לְפַלְגֵינָא  
עֲבָדָא דְּמַלְכָּא. דְּלִית חֲדוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא  
אֵלָא מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא, כָּל שְׂפָן בַּר  
נֶשׁ דְּמִתְעַר בְּלִילֵינָא לְאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא,  
דְּהָא כָּל צַדִּיקָיָא דְּבִגְנַתָּא דְּעַדָּן, צִיִּיתִין  
לְקַלִּיה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּכַּח בִּינֵיהוּ,  
פְּמָה דְּאוּקְמוּהָ (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים  
חֲבָרִים מְקַשְׁבִּים לְקוּלָּךְ הַשְּׂמִיעֵנִי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר הָאֵי קָרָא רָזָא דְּחַכְמַתָּא  
אִית בֵּיה. הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים, דָּא כְּנִסַּת  
יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי בְּגִלוּתָא עִם יִשְׂרָאֵל, וְאִזְלָא  
עִמָּהוּן בְּעַקְתֵּיהוּ. חֲבָרִים מְקַשְׁבִּים לְקוּלָּךְ,  
מִשְׂרִיין עֲלָאִין. פְּלָהוּ צִיִּיתִין לְקוּלָּךְ,  
לְקוּל תּוֹשְׁבַתְךָ בְּגִלוּתָא. הַשְּׂמִיעֵנִי, פְּמָה  
דְּאִתָּ אָמַר (שיר השירים ב) הֲרֵאִינִי אֶת מְרֵאִיךָ  
הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת קוּלָּךְ. הַשְּׂמִיעֵנִי, קָלָא דְּאִינוּן  
חֲבָרָיָא דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא דְּהָא לִית

פְּרַשַׁת פִּינְחָם

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. פִּינְחָס  
בֶּן אֶלְעָזָר וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח  
וְאָמַר, (משלי א) שָׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר  
אָבִיךָ וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ. שָׁמַע  
בְּנֵי מוֹסֵר אָבִיךָ - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא. וְאֵל תִּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ - זֶה  
כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. מַה זֶה מוֹסֵר  
אָבִיךָ? מוֹסֵר זֶה הַתּוֹרָה, שֵׁישׁ בָּהּ  
כְּמֵה תּוֹכְחוֹת, כְּמֵה עֹנְשִׁים, כְּמוֹ  
שֶׁנֶּאֱמַר (שם א) מוֹסֵר ה' בְּנֵי אֵל  
תִּמְאָס וְאֵל תִּקְוֶץ בְּתוֹכְחָתוֹ.

וּמִשּׁוּם שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה  
בְּעוֹלָם הַזֶּה זוֹכֵה שׁוֹפְתָחוּ לוֹ  
כְּמֵה שְׁעָרִים לְעוֹלָם הַהוּא, כְּמֵה  
אוֹרוֹת - בְּשַׁעֲתָא שֵׁיצֵא מֵהָעוֹלָם  
הַזֶּה הִיא מְקַדִּימָה לְפָנָיו, וְהוֹלֶכֶת  
לְכָל שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים, מְכַרְזָה  
וְאוּמְרַת: (ישעיה כו) פֶּתַחוּ שְׁעָרִים  
וַיִּבֹא גוֹי צַדִּיק! הַתְּקִינוּ כְּסֻאוֹת  
לְפָלוּנֵי עֶבֶד הַמֶּלֶךְ! שְׂאִין שְׂמֵחָה  
לְקִדְוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלָא בְּמִי  
שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, כָּל שְׂפָן אָדָם  
שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּלִילָה לְהִשְׁתַּדֵּל  
בְּתוֹרָה, שְׁהָרִי כָּל הַצַּדִּיקִים שְׂבָגָן  
עַדָּן מְקַשְׁבִּים לְקוּלוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בִּינֵיהֶם, כְּמוֹ  
שֶׁפָּרְשׁוּהָ (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת  
בַּגְּנִים חֲבָרִים מְקַשְׁבִּים לְקוּלָּךְ  
הַשְּׂמִיעֵנִי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, פְּסוּק זֶה יֵשׁ  
בוֹ סוּד חֲכָמָה. הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים -  
זֶה כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּגִלוּת עִם  
יִשְׂרָאֵל וְהוֹלֶכֶת עִמָּם בְּצַרְתָּם.  
חֲבָרִים מְקַשְׁבִּים לְקוּלָּךְ - מַחְנֹת  
עֲלִיוֹנִים כָּלֵם מְקַשְׁבִּים לְקוּלָּךְ,  
לְקוּל תּוֹשְׁבַתְךָ בְּגִלוּת.  
הַשְּׂמִיעֵנִי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שיר השירים  
ב) הֲרֵאִינִי אֶת מְרֵאִיךָ הַשְּׂמִיעֵנִי  
אֶת קוּלָּךְ. הַשְּׂמִיעֵנִי קוּל אוֹתָם,  
הַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה,



תושבחתא קמאי, פאינון דמשתדלי באורייתא. אמר רבי שמעון, פביכול, כל אינון דזפאן לאשתדלא באורייתא, ומכד פליג ליליא, ואתיין במטרוניתא פד נהיר ימא, לקבלא אנפי מלפא, אתקיף ואחסין בשכינתא. ולא עוד, אלא דשריא ביה חוט של חסד, פמה דאוקימנא.

תא חזי, כל מאן דזכי לאתתקף בשכינתא, יסתמר גרמוהי מאנון מלין דאחידין לקבלה. פגון מאן. אינון דלא משקרי באת קדישא, פגון בת אל נכר. וכל מאן דנטיר גרמיה, פביכול פנסת ישראל אחידא ביה, ונטרא ליה, והיא אקדימת ליה שלם. ופל שפן אי זכי וקני להאי.

ואמר רבי שמעון, אתחזיין ישראל לאשתצאה בההוא שעתא, פר דאקדים פנחס להאי עובדא, ושכיף רוגזא. הדא הוא דכתיב, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב וגו'. דבר אחר, פנחס בן אלעזר וגו'. אמר רבי שמעון, בן בן תרי זמני, לאשלמא אובדא (נ"א עובדא) קא אתי.

אמר רבי שמעון, האי בר נש דנטיל גלגולא דנשמתא, ולא זכי דיתתקן ביה, פאלו משקר בקושטא דמלפא. ואנא קרינא עליה האי קרא (ויקרא ה) או מצא אבידה וכחש בה ונשבע על שקר. וכחש בה, טב ליה דלא אברי.

תנינן צדיק גמור, אינו נדחה. וצדיק שאינו גמור, נדחה. מאן הוא צדיק גמור, ומאן הוא צדיק שאינו גמור, וכי מאן דלא שלים במלוי, צדיק אקרי. אלא, צדיק גמור, ידיע, דהא לא נטיל גלגולין עקימין, ובאחסנתיה בני בנין, ואתקין שורין, וחצב פירין, ונטע אילנין.

שהרי אין תשפחת לפני פאותם שמשתדלים בתורה. אמר רבי שמעון, פביכול כל אותם שזכאים להשתדל בתורה, ומפשנחצה הלילה ובאים עם המלכה כשמאיר היום לקבל פני המלך, מתחזק ויורש בשכינה. ולא עוד, אלא ששורה בו חוט של חסד, כמו שבארנו.

בא וראה, כל מי שזוכה להתחזק בשכינה, ישמר עצמו מאותם דברים שאחוזים מולה, כמו מי? אותם שלא משקרים באות הקדוש, פגון בת אל נכר. וכל מי ששומר עצמו, פביכול פנסת ישראל אחוזה בו ושומרת אותו והיא מקדימה לו שלום, וכל שפן אם זוכה וקונה את זה.

ואמר רבי שמעון, ראויים היו ישראל להיות משמדים באותה שעה, פרט לזה שהקדים פנחס למעשה הזה ושפך את הרגו. זהו שכתוב פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב וגו'. דבר אחר פנחס בן אלעזר וגו' - אמר רבי שמעון, בן בן פעמים, בא להשלים האבדה (המעשה).

אמר רבי שמעון, אדם זה שנוטל גלגול הנשמה ולא זכה להתתקן בו, פאלו משקר באמת המלך, ואני קורא עליו פסוק זה, (ויקרא ה) או מצא אבדה וכחש בה ונשבע על שקר. וכחש בה, טוב לו שלא נברא.

שנינו, צדיק גמור אינו נדחה, וצדיק שאינו גמור נדחה. מיהו צדיק גמור ומיהו צדיק שאינו גמור? וכי מי שלא שלם בדבריו נקרא צדיק? אלא צדיק גמור, ידוע שהרי לא לוקח גלגולים עקמים, וכירשתו בונה בנין, ומתקין חומות, וחוצב בורות ונוטע אילנות.



צדיק שאינו גמור בונה בנין בירשה אחרת, חופר בה בורות ועוד, הרי התקין אבני יסוד כמו מקדם ועמל בה, ולא יודע אם נשאר שלו. מצדו הוא נקרא טוב וצדיק, ומצד אותה ירשה לא כף. לאדם שבונה בנין יפה, נאה למראה, הסתפל ביסוד וראה אותו שוקע עקם מפל הצדדים. הרי הבנין לא שלם עד שסותר אותו ומתקין אותו כמקדם. מצד אותו בנין שלו נמצא טוב ויפה - מצד היסוד רע ועקם, ולכן לא נקרא מעשה שלם, לא נקרא בנין שלם. בגלל כף נקרא צדיק שאינו גמור, ונדרחה. ועל זה (חבוק א) כבלע רשע צדיק ממנו.

בא וראה, מי שמקנא לשם הקדוש של הקדוש ברוך הוא, שאפלו לא יזכה לגדלה ולא יהיה ראוי לה, (שירש אותה) ירויח אותה ויקח אותה. פנחס לא היה ראוי לה באותו זמן, ומשום שקנא לשם רבונו הרויח את הכל, ועלה לכל והתפקן בו הכל, וזכה להשפמש בכהנה עליונה. מאותה שעה - פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, שהשלים לשתי דרגות משום שקנא לשם רבונו, שתקן מה שהתעקם.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פ) שמרה נפשי עבדך וגו'. יש להסתפל בסוף הפסוק, ואחר כך על כל הפסוק. בסוף הפסוק כתוב הבוטח אליך, צריך לו להיות הבוטח בך! מה זה הבוטח אליך? אלא כביכול דוד מבטיח לו שלא יעבר עליו חצות הלילה בשנה, כמו שכתוב (שם קיט) חצות לילה אקום להודות לך. קמתי היה לו להיות! אלא אקום, ואתקשר בך לעולמים.

אקום להודות לך. קמתי מיבעי ליה. אלא, אקום, ואתקשר בך לעלמין.

צדיק שאינו גמור, דבני בנין באחסנתא אתרא, חפר בה בירין, ואעדר, הא אתקין אבני יסודא כמלקדמין, ואעמל בה, ולא ידע אי אשתאר דיליה. מסטרא דיליה, טב וצדיק אקרי. ומסטרא דההוא אחסנתא, לאו הכי.

לבר נש דבני בנין שפירן, יאן למחזי, אסתפל ביסודא, וחקמי ליה שקיע עקימא מכל סטרין. הא בניינא לא שלים, עד דסתר ליה, ואתקין ליה כמלקדמין. מסטרא דההוא בניינא דיליה, אשתכח טב ושפיר. (דף רי"ג ע"ב) מסטרא דיסודא, ביש ועקים. ובגין כך, לא אקרי עובדא שלים, לא אקרי בניינא שלים. בגין כך צדיק שאינו גמור אקרי, ונדרחה. ועל דא (חבוק א) כבלע רשע צדיק ממנו.

הא חזי, מאן דמקנא לשמא קדישא דקודשא בריך הוא, דאפילו לא יזכי לגדולה, ולא אתחזי לה, (ס"א דרית לה) רווח לה ונטיל לה. ודא ירית לה ועייל לה. פנחס לא אתחזי ליה בההוא זמנא, ובגין דקנא לשמא דמאריה, רווח לכלא, וסליק לכלא, ואתתקן ביה כלא וזכה לאשתמשא בכהונה עלאה. מההיא שעתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, דאשלים לתרין דרגין, בגין דקנא לשמא דמאריה, דאתתקן מה דאתעקם.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פ) שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך וגו'. סופיה דקרא אית לאסתפל, ולבתר קרא כלא, סופיה דקרא כתיב, הבוטח אליך, הבוטח בך מיבעי ליה, מאי הבוטח אליך. אלא כביכול דוד מבטח ליה, דלא יעבר ליה פלגות ליליא בשנתא, כמה דכתיב, (תהלים קיט) חצות לילה